

ע"פ 32942/10/17 - מדינת ישראל נגד היתם עאמר, עוקבה בדיר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ג 32942-10-17 מדינת ישראל נ' עאמר ואח'
עפ"ג 44093-10-17 עאמר נ' מדינת ישראל
עפ"ג 64617-09-17 בדיר נ' מדינת ישראל

לפני:
כבוד השופט ורדה מרוז - סג"נ - אב"ד
כבוד השופט שמואל בורנשטיין
כבוד השופט נאווה בכור
המעוררת
נגד
המשיבים
1. היתם עאמר
2. עוקבה בדיר

פסק דין

פתח דבר

1. בפנינו ערעור של המדינה (שתקרא להלן: המערערת) וערעור שכנגד של המשיבים (שיקראו להלן משיב 1 ומשיב 2) שעניינם גזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (הש' שרון) מיום 10.9.2017 בת"פ 17942-11-15 שניתן לאחר שהמשיבים הורשעו, על פי הודאתם, בעבירות של תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין.

2. בנוסף, צירף המשיב 2 תיקים נוספים שעניינם 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית, עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ונגזרו עליהם העונשים הבאים: על משיב 1 הוטלו 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים ופיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪. על משיב 2 הוטלו 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור כל עבירת אלימות לרבות איומים, 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו ופיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪.

3. על פי העובדות בכתב האישום העיקרי, במועד הרלוונטי היה משיב 1 בעלים של עסק למכירת רהיטים בכפר

קאסם. המשיב 2 ווליד מוסטפא (להלן - **המתלון**) עבדו בעסק של משיב 1. ביום 1.11.2015 בשעה 09:30 פנה משיב 1 למתלון בטענה כי האחרון גנב סכום של כ-50,000 ₪ מהעסק והמתלון שב וטען שאין לו קשר לטענות. בהמשך לכך יצא המתלון מחוץ לעסק אך נתפס על ידי המשיבים ושניים אחרים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, הוכנס לרכב מסוג מזדה ונלקח בכוח בחזרה לעסק, תוך שאחד האחרים מכה את המתלון באגרוף בפניו. מיד בהמשך, קשרו המשיבים ביחד עם האחרים את רגליו של המתלון והחלו להכותו בכל חלקי גופו באגרופים ובבעיטות ומשיב 2 נטל קרש מעץ והכה את המתלון בחזהו באמצעותו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות של ממש באפו, שטף דם בחזה ונפיחות ואדמומיות בפניו ובמצחו.

4. בת"פ 39156-08-16 הורשע משיב 2 בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בכך שביום 14.8.2016 בשעה 11:30 הפר את תנאי שחרורו כך שנהג במשאית במשתלה על כביש מס' 57, בעוד שעל פי החלטת בית המשפט הותר לו לצאת לעבודה בחנות לתיקון מכשירי טלפון בכפר קאסם, בליווי ובפיקוח רציף של אחיו.

5. בת"פ 11947-11-16 הורשע משיב 2 בעבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, בכך שהפר תנאי מעצר בית מלא בכפר קאסם בפיקוח אנושי, כאשר ביום 19.10.2016 בשעה 17:46 שהה ברחוב ז'בוטינסקי ברמת גן ומשהתבקש על ידי שוטרת להיתלוות אליה לניידת, סירב להיכנס לניידת עד שנעצר.

תסקירי שירות המבחן

6. מתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של **משיב 1** עולה כי הוא בן 38, נשוי ואב ל-3 ילדים, אינו עובד לאחר שרק לאחרונה אושרה הקלה בתנאי שחרורו ולאחר שערך פשיטת רגל. סיים 12 שנות לימוד, בעל תואר במנהל עסקים באוניברסיטת תל-אביב. כיום לומד במכללה למשפטים. משיב 1 נעדר עבר פלילי. בנו הבכור סובל מבעיות רפואיות שלא כאן המקום לפרטן בשל צנעת הפרט.

7. שרות המבחן התייחס להתרשמות עורך תסקיר המעצר לפיו המשיב 1 הוא בעל מערכת ערכים תקינה, בעל דפוסיים אדפטיביים המבטא עמדות ושאיפות נורמטיביות. ברקע למעצרו תחושת פגיעה וקושי בהפעלת שיקול דעת אשר גרמה לתגובתו באופן אימפולסיבי ואלים. רמת הסיכון הוערכה כנמוכה ובמידה יבצע עבירת אלימות חומרתה תהא נמוכה אף היא.

8. בהתייחס לביצוע העבירה התקשה משיב 1 לקחת אחריות על התנהגותו, ביטא תחושת כעס ועוינות כלפי המתלון, וכן עמדות שמצדדות באלימות שהופעלה אף כי ציין שבעצמו לא היה שותף למעשה האלימות אם כי תמך בה במטרה להחזיר את הכסף שחשד כי נגנב על ידי המתלון. לדבריו, דרך התנהלות זו אינה מאפיינת אותו אך פעל מתוך חוויה של מצוקה עקב מצבו הכלכלי המורכב. הוא התקשה לגלות אמפטיה למתלון וסבלו, היה עסוק בהשלכות ההליך המשפטי עליו ועל אורח חייו. המשיב ציין שלא נערכה כל סולחה עם המתלון ואינו יודע דבר על מצבו. עם זאת, התרשם שרות המבחן כי להליך המשפטי אפקט מרתיע ומציב גבול עבורו.

9. נקבע כי קיימת רמת סיכון בינונית להישנות התנהגות אלימה ובמידה יבצע עבירת אלימות חומרתה צפויה להיות

גבוהה. שרות המבחן העריך כי משיב 1 אינו בשל להתערבות טיפולית ועל כן לא המליץ להעמידו בצו מבחן. לא נמצאו נימוקים להמליץ על ביטול הרשעתו בדיון.

10. בתסקיר משלים מיום 23.5.2017 עולה כי משיב 1 שב והדגיש מצבו הכלכלי המורכב נוכח פשיטת הרגל בעקבותיה מתקשה לתפקד בבית. עוד ציין כי כיום עורך מאמצים לערוך סולחה עם המתלונן. שב והתקשה ליטול אחריות על התנהגותו, המשיך לטעון כי לא היה שותף לפגיעה במתלונן, לא יזם את הפגיעה בו וביטא הסכמה בשתיקה או בהעלמת עין לפגיעה במתלונן. הוא ציין שכלל לא נכח במקום ולא ראה את התנהלות האחרים ופגיעתם במתלונן.

11. באשר לפער שנמצא בין הערכת הסיכון בתסקיר המעצר, לבין זו שבתסקיר לעניין העונש, ציין שרות המבחן כי הגורמים והפרמטרים הנבחנים בעת אבחון מעצר שונים מאלו הנבחנים בעת הכנת תסקיר לעניין העונש. לאור האמור, לא שינה שרות המבחן מהמלצתו כפי שהובאה בתסקיר העיקרי.

12. אשר **למשיב 2** מסר שירות המבחן כי מדובר במי שהוא בן 32, נשוי, אינו עובד למעלה משנה בשל היותו נתון בתנאים מגבילים. סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, עבד בשיפוצים ולאחר מכן קיבל תעודת גמר בתחום שמאות הרכב ממשרד התעשייה והמסחר ומצוי בשלבים לרכישת רישיון עבודה בתחום שמאות הרכב מטעם משרד התחבורה. נעדר הרשעות קודמות.

13. בהתייחס לביצוע העבירה, קיבל משיב 2 אחריות חלקית על ביצועה, הביע חרטה וצער אודות מעשיו. הוא הסביר שהבחין במשיב 1 יחד עם אחרים תוקפים את המתלונן בחשד לגניבת כסף מהעסק. מעורבותו בעבירה הייתה נוכח מצבו הכלכלי המורכב, כאשר חשש שהמתלונן גנב את משכורות העובדים. טען שכיום חש אמפטיה כלפי המתלונן וכי נעשה גישור בנוכחותם של נכבדי העיר ובני המשפחות, וכיום אין איום על רקע העבירה הן מצדו והן מצד המתלונן.

14. שירות המבחן התרשם מהיעדר דפוסים מושרשים של אלימות, כשקיים חשש לחוסר שליטה בכעסים במצבי דחק. ההליך המשפטי חידד עבור משיב 2 חומרת מעשיו. הוא שלל נזקקות לקשר טיפולי בשרות המבחן והתקשה לערוך בדיקה מעמיקה בנוגע להתנהגותו האלימה ולקיום פער בין התנהגותו זו להתנהגותו בדרך כלל.

15. שירות המבחן העריך את רמת הסיכון להתנהגות אלימה כבינונית וכך גם חומרתה הצפויה במידה ויהיה שימוש באלימות. שרות המבחן ציין בתסקיר כי הוא מתקשה להעריך רמת סיכון להישנות עבירות בעיתיות הנוכחי. שרות המבחן לא ראה להמליץ על ביטול ההרשעה בדיון והמליץ על הטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שרות כעונש קונקרטי אשר ימחיש למשיב את חומרת התנהגותו ויהווה עבורו גורם מרתיע משמעותי.

16. בתסקיר משלים מיום 28.5.2017 צוין כי משיב 2 קיבל אחריות חלקית על ביצוע העבירה, כאשר לדבריו הוא היה בעסק באותה עת; עוד הוא שלל, שימוש בקרש, כמתואר בסעיף 5 לכתב האישום המתוקן. הובהר כי ההתייחסות

לאמפטיה של משיב 2 כלפי המתלון באה בשני מישורים - בעת ביצוע העבירה ואחריה. במהלך ביצוע העבירה פעל באלימות ללא יכולת לראות הפגיעה שגורם ולהציב גבול לעצמו. לאחר שהמתלון הותקף על ידי הנאשמים ודבק בעמדו שלא גנב כסף, משיב 1 התעשת, חש אשמה וניגש לעזור לו.

17. באשר לשני תיקי הצירוף, ציין שרות המבחן כי משיב 2 קיבל אחריות חלקית על ביצוע העבירות ועל כן, בלט דפוס של נטייה להתייחס לגבולות וסמכות באופן מזלזל תוך קושי לראות הדפוס החוזר של התנהגות זו. הקושי לבחון באופן מעמיק את התנהגותו האלימה והבעייתית מגבירים את הסיכון במצבו.

לאור האמור, שב שרות המבחן על המלצתו כפי שהובאה בתסקיר העיקרי.

גזר דינו של בית המשפט קמא

18. בית משפט קמא ציין כי אין צורך להכביר מילים אודות החומרה שמייחסת הפסיקה לפתרון סכסוכים בדרכים אלימות או להפניית אלימות, מכל סוג שהוא, ומכל סיבה שהיא, כלפי הזולת. צוין כי הערכים החברתיים המוגנים בעבירה אותה ביצעו המשיבים הם קדושת ערך החיים; שמירה על שלומו הגופני של אדם; שמירה על שלומו הנפשי של אדם; ומניעת פגיעה בביטחון האישי של המתלון ושל אזרחי המדינה. מדובר בחשד שווא של המשיבים במתלון כאילו גנב ממשיב 1 סך של 50,000 ₪, על לא עוול בכפו - הדברים אמורים ביתר שאת. צוין כי נראה שהמשיבים בעלי דפוסים עברייניים מושרשים, כאלה שלא מהססים "לסגור חשבון" עם מי שהם חושדים בו שגנב, וקשה להאמין כיצד אנשים "נורמטיביים" מעיזים לנהוג כאחרוני העברייניים האלימים באלימות מתפרצת, אכזרית, חסרת גבולות ומעצורים ומתמשכת.

19. בית המשפט קמא הדגיש כי מעשה התקיפה התבצע בחבורה, באופן שהעצים את האירוע, הגדיל את פוטנציאל הסיכון למתלון, ומבלי שאף לא אחד מהמשיבים מתעשת ומביא להפסקת האירוע. בית משפט קמא הוסיף כי מדובר בתקיפה אכזרית, ברוטאלית שהתמשכה על פני זמן ובמספר מוקדים, ברכב ובעסק. מעשה התקיפה נמשך גם לאחר שהובא המתלון לתוך העסק. בנוסף, הכה המשיב 2 את המתלון באמצעות קרש בחזהו. הדבר העצים את האירוע, החמיר את נסיבותיו, הגדיל את פוטנציאל הסיכון והשפעתו קשה יותר על מושא התקיפה.

20. בית משפט קמא קבע כי למשיב 1 היתה השפעה גדולה על האחרים ועל האירוע, בהיותו מעסיקם של המתלון, המשיב והאחרים; לו היה האינטרס העיקרי "להוציא" מהמתלון את הכסף שחשד כי המתלון גנב ממנו; עיקר התקיפה בוצעה בתוך עסקו. בית המשפט קבע כי חלקם היחסי של שני המשיבים באירוע גדול, משהשתמש המשיב 2 בקרש עץ והיכה בחזהו של המתלון.

21. לקולא, שקל בית משפט קמא את העובדה שחבלות המתלון לא היו ברף הגבוה ולא כללו פגיעה באיברים חיוניים, שברים, חתכים וכו' כמו גם, לא הצריכו טיפול רפואי בבית חולים. התקיפה הופסקה מבלי שהיה צריך בהתערבות אחרים או המשטרה.

22. בהתחשבו בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, הנסיבות הקשורות בביצועה ומדיניות הפסיקה הנוהגת, כמפורט לעיל, קבע בית משפט קמא מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר (בכליאה ממשית ולא בעבודות שרות) ל-18 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים. באשר לכתבי האישום שצירף המשיב 2 שענינם עבירות של הפרת הוראה חוקית (2 עבירות) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר על תנאי לתקופת מאסר קצרה.

23. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובהתייחס **למשיב 1**, נלקחה בחשבון הודאתו בכתב האישום המתוקן, החיסכון שבהעדת המתלונן, על כל המשמעויות הנלוות לכך והחיסכון בזמן השיפוט. נלקח בחשבון מעצרו והעובדה שהיה נתון בתנאים מגבילים למשך תקופה ארוכה וכן חלוף הזמן, כשנתיים, מאז ביצוע העבירה. עלתה התייחסות להיותו נעדר עבר פלילי, משכיל, בעל תואר ראשון במנהל עסקים וסטודנט למשפטים, אשר שמר על רצף תעסוקתי תקין. זו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק, הסתבכות שהינה חריגה בנוף חייו עד כה. נלקחו בחשבון נסיבותיו האישיות, ההתנדבות בקהילה, מכתבי ההמלצה שהגיש, מגבלתו הרפואית והנפשית של בנו הבכור והיותו תומך בו באופן מסור ויומיומי.

24. לחומרה שקל בית המשפט קמא את האמור בתסקירים ובין היתר: היעדר אמפטיה למתלונן; היעדר נטילת אחריות מלאה; צידוד באלימות שהופעלה כנגד המתלונן; הערכת סיכון בינונית להישנות עבירת אלימות שחומרתה צפויה להיות גבוהה; היעדר ביטוי לנזקקות טיפולית; והיעדר המלצה עונשית של שרות המבחן.

25. באשר **למשיב 2** הביא בית המשפט בחשבון את ההודאה בכתב האישום המתוקן, החיסכון שבהעדת המתלונן ובזמן השיפוט. כמו כן, את העובדה שהמשיב נעדר עבר פלילי, אשר נעצר לראשונה בחייו בגין האירוע מושא כתב האישום למשך כ-10 ימים, ולאחר מכן, היה נתון משך תקופה ארוכה בתנאים מגבילים. היותו משכיל, בעל תעודת הנדסאי ותעודת שמאי רכב, נשוי ומצפה ללידת הבן הראשון.

26. יחד עם זאת, ואף שתסקירי שרות המבחן בעניינו "חיוביים" יותר מאלה שניתנו בעניינו של משיב 1, ומצביעים על חרטה, צער, הבעת אמפטיה כלפי המתלונן ועריכת סולחה עמו, עדיין מדובר בנטילת אחריות חלקית בלבד תוך שלילת חלקים נכבדים מהמיוחס לו בכתב האישום המתוקן. כן הובאה בחשבון הערכת הסיכון הנשקפת מהמשיב 2 שנקבעה כבינונית וכן הערכתו כי למשיב 2 נטייה לאימפולסיביות והוא שולל נזקקות טיפולית.

27. לכך הוסיף בית משפט קמא את שני כתבי האישום בגין הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, המעידים על זלזול של המשיב בהוראות בית המשפט ובהחלטותיו, ומכאן התנהגות שאינה נורמטיבית נמשכת מצידו.

28. חרף העובדה שמדובר באירוע חד פעמי, אשר לא מאפיין את אורחות חייהם של המשיבים, הרי שנוכח האלימות המתפרצת והאכזרית והעובדה כי מדובר במעשי התקיפה שבוצעו על ידי ארבעה אנשים, ונוכח עבירות נוספות שביצע משיב 2 וכן נוכח תסקירי שרות המבחן שאינם חיוביים - נקבע כי לא ניתן לסיים את ההליך בענישה שלא תכלול רכיב מאסר בפועל, וזאת על מנת שלא לסטות מעקרון ההלימה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין; יחד עם

זאת, ולאור הנסיבות האישיות כמפורט, מצא בית משפט קמא להתחשב באורך תקופת המאסר שתוטל.

נימוקי המערערת

29. לטענת המערערת שגה בית משפט קמא כשהשית עונש הסוטה לקולא באופן קיצוני מהעונש הראוי ושאינו מבטא חומרת העבירות בהן הורשעו המשיבים, וזאת בסתירה לעיקרון ההלימה שהוא העיקרון המנחה בענישה. לטענתה, שגה בית משפט קמא כשלא נתן את המשקל הראוי והמתבקש לצבר הנסיבות המחמירות בביצוע העבירות, המלמדות על אכזריות ורמת חומרה משמעותית. המערערת מציינת כי המשיבים לקחו את החוק לידיהם על רקע חשדם במתלונן, חברו יחד עם שניים נוספים ותקפו את המתלונן באלימות מתמשכת וקשה, תוך שהמשיב 2 מכה אותו בקרש.

30. עוד טוענת המערערת כי שגה בית משפט קמא כשנתן משקל יתר לנסיבות לקולא ולא נתן משקל ראוי ומתבקש לבעייתיות והמסוכנות שעלתה מתסקירי שירות המבחן השלייליים בעניינם. היה מקום לקבוע מתחם ענישה חמור הרבה יותר ולמקם את עונשם, לכל הפחות, באמצע מתחם הענישה ולא ברף התחתון. לבסוף טוענת המערערת כי היה על בית המשפט קמא לתת דעתו לאמור בתסקירי שירות המבחן.

31. בדיון בפנינו חזרה והפנתה המערערת לתסקירי שירות המבחן והדגישה כי בית המשפט קמא, לאור האמור בתסקירים מהם עולה כי המשיבים מתקשים ליטול אחריות, פנה למשיבים על מנת לוודא כי הם אינם חוזרים מהודייתם. עוד היא הפנתה לתמונות שבהן נראית מידת הפגיעה במתלונן.

נימוקי המשיבים

32. לטענת ב"כ המשיב 1 בית המשפט קמא כלל לא ייחס משמעות לעובדה כי הלה הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, כשהתיקון מצביע על שוני מהותי ביותר שחל לעומת כתב האישום המקורי, כאשר היה מקום במיוחד להביא בחשבון כי חלקו האקטיבי של משיב 1 תוקן מהותית. כמו כן שגה בית משפט קמא כשלא נתן משקל לעובדה כי האירוע אירע בנובמבר 2015, כי משיב 1 הודה וחסך זמן שיפוטי יקר ומנע העדת המתלונן.

33. ב"כ משיב 1 הפנה לנסיבותיו האישיות, היעדר עברו הפלילי, העובדה כי הוא לומד משפטים, פעיל רבות ביישובו בהתנדבות והוא מפרנס יחיד במשפחה בה יש ילד הסובל מבעיות רפואיות קשות.

34. בפנינו טען ב"כ משיב 1 כי יש להביא בחשבון את העובדה כי היו אנשים נוספים שנטלו חלק באירוע ולא הועמדו לדין, כי מדובר באירוע נקודתי שאינו משקף את אורחות חייו, וכי האמור בתסקיר שירות המבחן אינו משקף את המצב לאשורו.

35. לטענת ב"כ המשיב 2 שגה בית משפט קמא כשלא נתן משקל מספיק לעובדה שהודה, לקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר, אף שהתקיימו קשיים ראיתיים שהביאו לתיקון כתב האישום. לטענתו, העונש שהוטל על משיב 2 חורג בחומרתו מעונשים במקרים דומים ואף חמורים מהמקרה בו הורשע.

36. עוד הפנה ב"כ משיב 2 לאמור בתסקירי שרות המבחן כאשר לטענתו בית משפט קמא לא נתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות והחברתיות, למצבו הכלכלי והיותו מפרנס יחיד וכן להיעדר עבר פלילי והתרשמות קצינת המבחן מהיעדר דפוסים עברייניים מושרשים.

37. ב"כ משיב 2 הדגיש כי היה על בית המשפט קמא לאבחן בין שני הנאשמים, וזאת לאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כאשר נקבע כי משיב 1 היה הגורם שחולל את האירוע, וכן כי היה על בית משפט קמא ליתן משקל לאמפתיה שהביע משיב 2 כלפי המתלונן ולהבעת החרטה בעניינו.

38. לטענת ב"כ משיב 2, שגה בית משפט קמא כשהתעלם מן העובדה שגורם הסיכון היחיד שעמד לחובת משיב 2 הוא חומרת המעשה ולא התייחס לתחושות הבלבול והנזקים הנפשיים, הצער והבושה שחש לאחר האירוע. לטעמו, מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא הינו חריג לנסיבותיו של המשיב תוך התעלמות מהמלצת תסקיר שרות המבחן, וכי לפיכך ראוי להימנע משליחתו של משיב 2 למאסר בפועל. לבסוף הוא טוען כי היה על בית המשפט קמא לייחס משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה ועד מתן גזר הדין, ולשיקום שעבר עד עתה.

39. בפנינו טען ב"כ משיב 2 כי לא ניתן משקל מספק לעובדה כי כתב האישום תוקן, לרבות בכל הנוגע לחפץ בו עשה המשיב שימוש במהלך תקיפת המתלונן, וכי כעולה מגזר הדין הפגיעות שנפגע המתלונן אינן ברף הגבוה.

דין והכרעה

40. אין צורך להכביר מילים על החומרה היתרה בעבירות אלימות מהסוג שביצעו המשיבים, ובית המשפט קמא נתן, ובצדק, דעתו לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו באופן חמור, ובכלל זאת קדושת ערך החיים ושמירה על שלומם הגופני והנפשי של אדם.

41. נסיבות העבירה, כמתואר בכתב האישום המתוקן, מצביעות באופן מובהק על החומרה בהתנהגותם של המשיבים, ובצדק ציין בית המשפט קמא כי מדובר במעשה תקיפה שבא כחלק מ"עשיית דין עצמי", במסגרת חבורה של ארבעה אנשים, ביניהם המשיבים, באופן שהגדיל את פוטנציאל הסיכון למתלונן. ממילא, טענתו של ב"כ המשיב 1 כי יש להתחשב בעובדה כי למעשה התקיפה היו שותפים גם אנשים נוספים, לא רק שאין בה כדי להפחית מחומרת המעשה, אלא אף להעצימו.

42. ואכן, אין ספק כי מדובר במעשה תקיפה אכזרי וברוטאלי שהתמשך על פני זמן ובמספר מוקדים, והוא כלל תפיסת המתלונן, קשירתו ברגליו, הכנסתו לרכב והבאתו למקום העסק בניגוד לרצונו, ובהמשך לכך תקיפתו בכל חלקי

גופו, באגרופים ובבעיטות, כאשר משיב 2 אינו מסתפק בכך ואף מכה את המתלון באמצעות קרש בחזהו.

43. כתוצאה ממעשיהם של המשיבים נגרמו למתלון חבלות של ממש, כפי שניתן להתרשם בנקל מהתמונות שהוצגו לבית המשפט קמא, והוצגו אף לנו במהלך הדיון. בצדק התייחס, אפוא, בית המשפט קמא לתחושותיו הקשות של המתלון במהלך האירוע האלים, ואף המשפיל, לרבות תחושת חוסר האונים נוכח תקיפתו בחבורה של ארבעה אנשים.

44. אשר לאבחנה שביקש משיב 2 לערוך בין שני המשיבים, רואים אנו עין בעין עם בית המשפט קמא כי אמנם למשיב 1, כבעל העסק, הייתה ההשפעה הגדולה ביותר על האחרים ועל האירוע, אך לצד זאת היה זה משיב 2 שנקט בדרך אלימה במיוחד בהכותו את המתלון בקרש, וכן כי משיב 2 צירף שני תיקים שעניינם הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. כמו כן יש להביא בחשבון את ההבדל בין שני התסקירים בעניינם של המשיבים, כאשר זה בעניינו של משיב 2 הוא חיובי יותר. נראה, אפוא, כי העובדה שעונש המאסר שהוטל בסופו של יום על המשיבים הוא זהה, מגלם את האיזונים הראויים בין נסיבותיהם של שני המשיבים, איש איש לפי נסיבותיו.

45. בית המשפט קמא נתן דעתו לפסיקה הנוהגת כפי שהובאה בפניו, וקבע את מתחם הענישה שנראה בעינינו כמוצדק בהתחשב בחומרת העבירות, לרבות מידת החבלות שנגרמו למתלון כתוצאה ממעשה התקיפה. בית המשפט קמא הביא בחשבון לחומרה את האמור בתסקירי שרות המבחן, במיוחד ביחס למשיב 1, לרבות היעדר אמפטיה למתלון; היעדר נטילת אחריות מלאה; צידוד באלומות שהופעלה כנגד המתלון; הערכת סיכון בינונית להישנות עבירת אלימות שחומרתה צפויה להיות גבוהה; היעדר ביטוי לנזקקות טיפולית; והיעדר המלצה עונשית של שרות המבחן.

46. לצד זאת בית המשפט קמא לא התעלם מהנסיבות לקולא, ובכלל זאת הודאת המשיבים, היותם נעדרי עבר פלילי, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, היותם משכילים וכן התסקיר הנוגע למשיב 2 שיש בו אף צדדים חיוביים. כמו כן הביא בית המשפט בחשבון לקולא את מצבו הבריאותי הקשה של בנו של משיב 1.

47. ניכר אפוא כי בית המשפט קמא נתן דעתו לכל השיקולים הרלוונטיים, הן לחומרה והן לקולא, וכי העונש שהוטל בסופו של יום על המשיבים, אף שהוא נוטה לקולא, אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

48. סופו של דבר - שני הערעורים נדחים.

המשיב 1 יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 1/7/2018 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר הדין של בית משפט קמא.

המשיב 2 יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 1/7/2018 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר הדין של בית משפט קמא.

על ב"כ המשיבים לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עונש המאסר יעמדו בתוקפם עד להתייצבות המשיבים לריצוי עונשם.

ניתן היום, ח' סיון תשע"ח (22 מאי 2018) במעמד ב"כ הצדדים.

ורדה מרוז, שופטת, סג"נ שמואל בורנשטיין, שופט נאוה בכור, שופטת
אב"ד